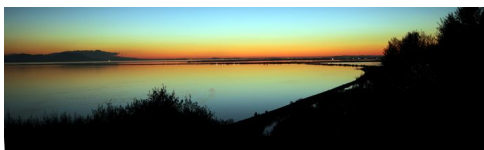

Τα γεγονότα στη χρονική τους σειρά:

Οι εκλογές του Ιανουαρίου, κομίζουν, κατά πως γράφεται, την Αριστερά για πρώτη φορά στην εξουσία. Η κυβέρνηση όμως, δυσκολεύεται να κυβερνήσει και αδυνατεί να πραγματοποιήσει όσα προεκλογικώς υποσχέθηκε.

Προκηρύσσει δημοψήφισμα λαμβάνοντας ευθέως θέση υπέρ του όχι. Το κερδίζει μαρς και χάνει τα αυγά και τα καλάθια στην διαπραγμάτευση, όπου απομακρύνεται παρασάγγας από το «όχι».

Μολοντούτο δηλώνει αποφασισμένη να διαχειριστεί μια συμφωνία που δεν πιστεύει.

Ακολουθως, ο κομματικός μηχανισμός που αποτελεί την κυβέρνηση, έχοντας χάσει και τυπικά την όποια αριστερότητά του, διασπάται. Ο ηγέτης του, πηγαίνει για τρίτη φορά στις κάλπες μέσα σε ένα οκτάμηνο μην έχοντας καταφέρει ούτε να κυβερνήσει, ούτε να σταθεί ακόλουθος στο όποιο αριστερό όραμα.

Ένας έντονα, μα όχι βαθιά (έχει τη σημασία του αυτό), πολιτικοποιημένος λαός, καλείται να αποφασίσει σε άλλη μια πολύ καθοριστική επιλογή, μα στις κάλπες προσέρχεται μόνον ο ένας στους δύο πολίτες.

Η αποκαλούμενη και αριστερά επικρατεί και πάλι, μάλλον με άνεση και κόντρα σε κάθε πρόβλεψη. Συγκροτεί κυβέρνηση με ένα κόμμα της λαϊκής δεξιάς, που κάποια άλλα χρόνια ούτε κουβέντα δεν θα άλλαζαν και καλείται πάλι να εφαρμόσει μια συμφωνία που δεν

πιστεύει, σε έναν λογαριασμό που δεν βγαίνει.

Διερωτώ μενος που υπάρχει λογική μέσα αυτά, αναρωτιέμαι τι έδειξαν οι εκλογικές μάχες του '15 και καταλήγω στα εξής:

1. Ό,τι στη συντριπτική πλειοψηφία του, ο Ελληνικός λαός είναι απολύτως τρομοκρατημένος αναφορικά με την εκτός Ευρώπης πορεία του.

2. Ως προς τούτο, αυτό που επέλεξε, ήταν το, κατά την κρίση του, πλέον ικανό κόμμα να διαχειριστεί την ευρωπαϊκή του πορεία.

3. Διάλεξε λοιπόν, ως πλέον κατάλληλο να εφαρμόσει το συγκεκριμένο Μνημόνιο, ένα κομματικό μηχανισμό που δεν πιστεύει στην συμφωνία που ο ίδιος υπέγραψε.

4. Ταπεινώθηκε η, όποια τέλος πάντων, περιφερόμενη αριστερή ιδεολογία. Πλην όμως εκλογικώς επιβραβεύτηκε!

5. Οτι δεν κατάφεραν τα καθεστώτα της 4ης Αυγούστου και της 21ης Απριλίου, να απολιτικοποιήσουν δηλαδή τον πληθυσμό, το κατάφερε ένας συνδυασμός μιας ομιχλώδους Ευρωπαϊκής ιδέας, η διάσωση και κυριαρχία κάποιων τραπεζών και μια, εδώ και δεκαετίες, συστηματική οικονομική, κοινωνική αποσάθρωση οτιδήποτε γνήσια Ελληνικού.

6. Το ακραία απαισιόδοξο σενάριο, προβλέπει άλλη μια πορεία δεκαετιών όπου αυτός ο τόπος θα σέρνεται να επιβιώσει με δανεικά, θα μετατραπεί εξ' ολοκλήρου σε τουριστικό περίπτερο της κεντρικής Ευρώπης, θα χάνει τα καλύτερα παιδιά του και τελικά θα χάσει ολότελα την ταυτότητά του.

7. Αυτό το πείραμα με τα capital controls, που πέρασε έτσι by, μας έστειλε ένα μήνυμα. Τη λειτουργία μιας οικονομίας χωρίς μετρητά. Ένα είδος ζωής χωρίς περιθώριο. Όλα υπό έλεγχο, με το πρόσχημα της φοροδιαφυγής.

Έχει, τελικά, κάποια λογική ο παραλογισμός της παρακμής μας...